Мисли Драгоша Калајића

(МАЛИ СУБЈЕКТИВНИ ИЗБОР)

Приредио: Богдан Десница

> Самопоштовање је основ сваког ваљаног самопоуздања.

> Мисли и делај неусловљив од претњи пораза или обећања победе. Нема победе вредније од верности себи у поразу, нити има већег пораза од издајства себе због победе.

> Под ударима непријатељства, када те обузимају тескоба и малодушност, осећај безнађа и усамљености — поглед упути ка звезданим катедрама које нас надахњују

лекцијама сувереног спокојства и небеске ведрине. Тамо је наш дом.

> Развијај у себи моћи гипкости и чврстине бића, као да је у питању израда ванредног мача у највишим радионицама умећа. Сама гипкост је поводљива, а сама крутост ломљива. Неопходно је поседовати обе особине: гипкост која служи чврстини, онемогућавајући преломе — и чврстину која служи гипкости, сузбијајући подвијања.

> По средствима препознај и процењуј циљеве. Само средства оправдавају циљеве.

> Боље је бити мртви лав него живи пас. У меморији потомства врли пример је моћнији и плодотворнији од живота који га је извео у овој арени универзума.

> Не следи путеве акције због добитка нити одступај од путева акције због губитка: ако си веран себи, ако потпуно јеси — ти ништа више не можеш добити, нити изгубити.

> Изостанак бриге о сопственом телу и деловању спољни је знак унутрашњих

капитулација, знак изостанка поверења у вредности човека.”

> Пред питањем „ко су ти родитељи?” — правилан одговор гласи: „Моји родитељи су соларна традиција.” Речено је у нашим светим књигама: „Светлост која блиста над нама, која сјаји са оне стране свега, изнад универзума, у највишим световима иза којих нема виших — то је иста светлост која зрачи у човеку.”

> Речено је у нашим светим књигама да је „сунце које видимо нашим очима — слика једног интелигибилног сунца које не видимо очима”.

> Пред питањем „одакле долазиш, куда идеш?” — правилан одговор гласи: „долазим са звезданих путева и идем ка звезданим путевима”. Свуда и у сваком тренутку буди при знању да долазиш из далека и да далеко идеш: ти долазиш из пра-историје и идеш ка над-историји.

> Речено је у нашим светим књигама о својствима човека соларне традиције: „И кад би се читав свет срушио — он би остао усправан, међу рушевинама.” Ти немаш тла — поглед ка звезданим магнитудама је твоје упориште. Непоколебљивост твог бића чини део упоришта стабилности звезданог поретка.

> Ти си ученик а космички Ум је врховни учитељ. При највишој катедри учења најтеже питање гласи: „Ко си ти?" Одлични одговор гласи: „Ја сам Ти."

> У овој арени космичке Игре, јединствени усправни положај човека је знамење идеалне усмерености: повратак „звезданим боравиштима", кроз васпитавање посредством звезданих катедри. Усправни положај је и најнестабилнији: знак да биће човека у космичкој Игри игра на све или ништа.

> Придај већу позорност и значај именима него дефиницијама суштастава. Имена су изведена из изравних искустава и манифестација суштастава, а дефиниције су покушаји разума да произвољно ограничи оно што је, по својој природи, неограничено.

> Мисли као да ћеш сутра умрети — делај као да нећеш умрети никад.

> На путевима мисије препреке суочавај као средства уздизања, амбисе као средства превазилажења а апсурде као средства квалитативног преображаја сопства. Овај свет није друго до арена игре кроз коју се биће васпитава и проверава за више мисије, теже задатке.

> Не тужи се на тежину задатка мисије, јер је та тежина процена твојих вредности и могућности.

> Патња, туга или страх су различита имена твојих слабости. Зато не оптужуј друге или друго за своје недаће већ устај у борбу против сопствених слабости.

> Не допуштај да ти свест загађују и понижавају страхови или наде изазвани арбитрарним претпоставкама о природи смрти; својим делима и мислима ти посредно условљаваш природу смрти.

> Искушавај сопствену целовитост и стаменост бића суздржаношћу усред обиља, чедношћу усред оргија, блиставошћу усред мрака. Правилан пут испита сопства није затомљавање искушења већ суверенитет сопства над свим искушењима.

> Не задржавај се код врлих људских мисли и дела, јер су они само показатељи космичких узора, просијавање или одрази сјаја космичког Ума. Ка првобитним узорима стреми.

> Буди равнодушан према слави коју деле људи. Где је космички Ум — тамо је твоја слава.

> Лице је најнепосредније и најочигледније осведочење бића, особито очи, за које је речено да су „прозори душе”. Реч *лице* потиче од речи *чинити*, јер је лице синтетички израз скупа мисли и дела.

> Није у питању смак света, него смак илузија једног од низа светова у овој арени универзума. У изложеним околностима, упутно је примењивати начело звано „јахати тигра”: дакле, не супротстављати се стихији, залудно, већ је „зајахати” и чекати њено исцрпљење.

> Неопходно је стварати „паралелне” просторе, уздизати цитаделе веродостојне алтернативе које су виртуелни центри кристализације нове, еутопијске, културе. Дакле, никакав „контакт” са непријатељем, никакав сукоб или дијалог, полемика или компромис — већ издвојена делотворност и припрема обнове вредности и радости живота.

> Брак је еминентно метафизичко предузеће, јер се супротставља процесима физичке сфере који теже промискуитету, потирању квалитативних разлика и нивелацији, те, у крајњој консеквенци, „топлотној смрти” из другог закона термодинамике. У свом

идеалном одређењу и опредељењу, брак је израз херојске одлуке бића за јединственост упркос мноштва, за вечност упркос пролазности, за квалитет упркос квантитета, за форму упркос аморфије.

> Нико те не тера да ступаш у брак и преузимаш одговарајуће, херојске, дужности и одговорности; зато, раскидајући брачни савез, не оптужуј установу већ своју слабост, односно немоћ за извршење метафизичких циљева.

> Брак је један од облика верности темељним вредностима. Дисциплина брачне верности не врши се спрам некаквих (превртљивих) моралних обичаја, нити спрам супружника, већ пред сопством носиоца верности. У питању је верност сопственој одлуци, непомрачном соларном принципу људског елемента.

> Постоје велике биографије које у себи носе судбински преокрет, потпуну промену погледа на свет. На пример, француски песник Лотреамон, после искуства непосредног уметничког суделовања у пандемонијуму *Малдорорових певања*, доживљава коперникански обрт и започиње стварање 'нове поезије' која је соларна, хијерархијска, богoтражитељска, дубоко европска. Слично се десило са Де Кириком, Далијем, Вајлдом, Рембоом, па чак и са Вимом Вендерсом (након његовог холивудског искуства)...

> Више се не поставља проблем одбране Средишта, пошто је оно срушено, или за друге људе изгубљено, већ се поставља проблем манифестације Средишта. Дужност није

више да се брани оно што је изгубљено, него да се манифестује оно што је изгубљено. Средиште више нема потребу за својом гардом бранилаца, већ има потребу да се преко те гарде објави. Нема више потребе за људима, већ за примером.

> Прва и стога изузетно важна тачка европске самосвести је година 732, када је опат Исидор де Беја на пергаменту свог летописа први пут у историји европских језика исписао реч *Европљани*... Записао је, заправо, да су Европљани победили муслиманску армију у бици код Поатјеа и тако спасли Европу од исламизације. Исписао је ту нову реч неколико пута, остављајући нашим мислима и сновима подстицај да наслућују дух који је прожимао смисао изума. Можда је и он тада осетио величину, лепоту и истинитост надахњујуће идеје јединства коју садржи та реч?...

> Присуствовали смо епохалном светском процесу деградације политичког у криминално и посредничке демократије у плутократију.

> Најтежу болест може да победи само човек који поседује две ствари: осећање мисије и сазнање да је некоме потребан.

> Права жена, силом своје природе, не осећа своје обавезе према логици живота званој етика. Она у томе види или осећа неку врсту кострети која спутава њену слободу, саобразну природним процесима... Захваљујући својој дистанци или супериорности спрам етике, жена уме много боље од мушкарца да цени етичност.

> Жена свет види и доживљава као органску целину. Зато жена и најмањи удар доживљава целином свог бића, које бива сво потресено, док мушкарац, захваљујући склоности апстрактном мишљењу и сврставању ствари и појава у ограничене категорије, уме да такве ударе локализује у одговарајући домен и неутралише.

> Етичност је врлина коју жена највише цени код мушкарца. Жена је дубоко конзервативно биће, у најбољем и најплеменитијем смислу тог појма деснице. Она рађа живот и најбоље зна вредност и цену живота. Она од мушкарца изискује етичност јер зна, свесно или интуитивно, да је живот немогућ без етике, да је етика основна структура и логика живота.

> Реч *десница* ја користим у изворном, дакле традиционалном и вечном, деонтолошком и духовном смислу, а не у модерном, политикантском. Да бисмо се бар приближно обавестили о изворном значењу деснице, довољно је да консултујемо речнике симбола. Десна страна је увек – у свим традицијама – симбол *истине, напредности, здравља, светлости, снаге, лепоте, доброте*. А лева – симбол *лажи, назадовања, болести, мрака, слабости, наказности и зла*. Зато је велики Немања, одлазећи на онај свет, поручио Србима да иду само десним путем, јер су на њему Божији, а на левом су ђаволови.

> Један од најтежих задатака борца је када – због неверица или сумњи у ваљаност

државе коју треба да брани – мотивације за њену одбрану мора да потражи једино у самом себи, у свом уму и својој души.

> Како тужно сведочи искуство европских грађанских и међунационалних ратова, у временима великих преокрета нишчи добијају ванредне прилике да ликују над узвишеним, којима преостаје само смелост да остану усамљени и да то покажу.

> Када буде победила у себи безразложне страхове и малодушности те одбацила издајнике и довела на власт своје патриотске снаге – Србија ће постати велика економска, политичка и културна сила и десно тежиште Европе.

> У свакој веродостојној метафизичкој авантури, од последњег корака зависи први корак.

> Једина расположива алтернатива мастурбаторском и суштински самоубилачком а посвудашње наметаном и распрострањеном смеру *аналитичке философије* и осталих метастаза неопозитивизма (Paci, 1965) јесте Хајдегерово упућивање на потребу обнове спознајне невиности те самозапитаности пред светом, уз помоћ етимологије и песништва те шумског одметништва од цивилизације Запада, уз пуку наду да нас
пред навалом распомамљених сила њеног нихилизма “
само неки бог може спасти
”.

Објављено: уторак, 12. јул 2016, 12:59h